

Geniet van het
moment

Geniet van het moment

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 9789465204598
© 2025 Roland Smulders

Heeft wel iets

Het is best lekker om vanaf de zijlijn het nieuws te volgen. Ik hoef niet te reageren op een doorgedraaide premier die zijn land eigenhandig door de afvoer van de geschiedenis heeft gespoeld. De hele wereld zal er uiteindelijk genoeg van krijgen en vervolgens breekt de tijd van het paradijs aan. Zo staat het tenminste geschreven en we moeten toch ergens op kunnen vertrouwen.

Van het eigen kabinet hoeven we het qua vertrouwen niet te hebben. Het ene na het andere mooie voornemen gaat de versnippermachine in vanwege de onmogelijkheid er werkbare daden van te maken. De rest sneuvelt door verzet van de oppositie in de Eerste Kamer. Toeslagenouders worden voorlopig niet onverwijld gecompenseerd, zelfstandigen zonder personeel krijgen geen verplichte arbeidsongeschiktheidsverzekering, Groningen krijgt geen veilige huizen, maar wel een schokkende kerncentrale. Minister Marjolein Faber gaat vrolijk door met het opzuigen van verzinseltjes uit de eigen duim en premier Dick Schoof doet niet eens meer moeite geloofwaardig over te komen. Wat hij zegt is waar en daar hebben we het maar mee te doen.

Nog niet zo lang geleden voelde ik me bij al deze ontwikkelingen verplicht mijn visie op de wereld met anderen te delen. Nu ik moet herstellen van de op mijn polsen gepleegde roofbouw hoeft dat even niet. Het heeft wel iets, moet ik toegeven.

In de Verenigde Staten gaat de toekomstige president Donald Trump onverschrokken door met het aankondigen van toekomstige ministers en snode plannen met betrekking tot iedereen die hem in het verleden een loer draaide. Personen uit

deze laatste groep gaan allemaal levenslang achter de tralies en er komen nieuwe geschiedenisboeken met uitgebreid aandacht voor de verkiezingsfraude die Joe Biden aan diens zogenaamde overwinning hielp. Ik ben geen Amerikaan, dus is het niet aan mij er iets van te vinden.

Nederland zal zich volgens het kabinet netjes aan de verplichting houden de door het Internationale Strafhof gezochte premier in de boeien te slaan op het moment dat deze voet op Nederlandse bodem zet. Mijn eerste reactie is de vraag waarom de man dat überhaupt zou willen. Om naar de tulpen in de Keukenhof te komen kijken? Mijn tweede overpeinzing is dat het misschien beter is het voornemen nooit om te zetten in daden. Het gevoel voor humor is in het land van die premier ver te zoeken en ze hebben er een traditie van boodschappen heel duidelijk over te brengen.

Het Rode Kruis luidt de noodklok. Steeds meer mensen trekken het nieuws niet langer en laten het links liggen. Slecht voor het Rode Kruis, want zulke burgers zijn ook niet meer zo snel over te halen de hulpverlening aan conflictgebieden te ondersteunen met een financiële bijdrage.

Zelf maak ik me er ook schuldig aan, moet ik bekennen. Mij hoeven ze niet wakker te maken met steeds het laatste nieuws over bombardementen en slachtoffers. Hebben de Roemenen massaal gekozen voor een TikTokker die Vladimir Poetin een echte held vindt? Prima! Kom het me alsjeblieft niet vertellen. Ik trek het namelijk ook niet meer. Daarom nam ik juist het besluit even mijn eigen welzijn centraal te stellen en de waanzin voorlopig gewoon de waanzin te laten. Het kabinet moet voortdurend op zoek naar posten waarop van de partijen in de Eerste Kamer wel bezuinigd mag worden. Ik wil maar zeggen dat het Rode Kruis toch al niet ergens op hoefde te rekenen.

Plaats in de herberg

De Russische president heeft even aan de verzamelde journalisten uitgelegd wat zijn nieuwe raketten voor elkaar kunnen boksen. Laat er een paar op een Oekraïense stad landen en het resultaat heeft iets weg van een meteorietinslag. Zoiets als destijds toen de Dinosaurussen eraan moesten geloven. Zoiets maakt toch indruk. Op mij wel in elk geval. Probeer maar eens 'nee' te zeggen tegen iemand die met dat soort scenario's loopt te dreigen. Misschien als we op onze beurt gaan dreigen Halbe Zijlstra weer die kant op te sturen met in zijn kielzog Marjolein Faber.

Vanuit mijn onderduikadres werp ik een bezorgde blik op de wereld. De aanstaande Amerikaanse president Donald Trump is alvast begonnen de omringende landen te dreigen met hoge boetes vanwege het niet stoppen met immigranten en drugs sturen. Zijn deurmat wordt nu platgelopen door regeringsleiders die komen vertellen het niet zo bedoeld te hebben. In Nederland ziet premier Schoof het ene na het andere plan in de shredder belanden. Hij heeft alle partijen nu opgeroepen tot het sluiten van een pakketdeal, omdat hij het niet ziet zitten elke week in een hinderlaag te belanden. Er zijn politici die deze opstelling helemaal in lijn vinden met de keuze voor een programkabinet op afstand.

Minister Marjolein Faber denkt naar eigen zeggen nergens over na, omdat ze keihard werkt aan de terugkeer van asielzoekers en aanverwante personen. Journalisten kunnen het zich misschien veroorloven filosofisch te luchtfietsen, er zijn ook mensen die het te druk hebben met de hemdsmouwen op te stropen. Zelfs aanvankelijke bewonderaars beginnen inmiddels aan haar geestelijke vermogens te twijfelen. Nog even doorgaan

met onzin uitkramen en ze zal het voor de ondersteuning vanaf de zijlijn met mij moeten doen. Hou vol, Marjolein! Je bent beleid en de Enkhuizer Almanak met antwoorden op al onze vragen. Vergeet je niet om president Poetin de groeten te doen?

Binnenkort moet ik toch eens naar de zolder om mijn kerstboom te halen. Ik ben laat deze keer. Een kwestie van niet kunnen vastpakken van het benodigde kerstgevoel. Te veel oorlog en gedoe. Onze laatste kans op het afwenden van de klimaatramp is via de achterdeur van het toneel uit zicht verdwenen. Conferenties gaan nu alleen nog over de hoogte van de schadevergoeding. Greta Thunberg is geen lichtend voorbeeld meer, maar lid van een criminele organisatie. Ze wordt nu nog met enig respect naar de arrestantenbus gesleept, maar lang duurt dat niet meer. De wereld heeft het wel een beetje gehad met dat gezeur over uitsterven en in de golven verdwijnende landen. Het gevoel gaat hand in hand met een groeiend besef, dat we een volk in nood niet met mooie woorden alleen kunnen redden en dat we geen zin hebben om zelf met meteorieten bestookt te worden.

Op de valreep van een totaal mislukt jaar gaat het ook weer over Matthijs van Nieuwkerk. Verschrikkelijk dat hij nog altijd niet op televisie mag, maar volgens zogenaamde objectieve beschouwers zoals Wilfred Genee is er destijds toch meer gebeurd dat we nu weten. In gedachten zie ik een man en zijn vriendin met een ezel richting horizon lopen. Ze wijzen naar een bord aan de kant van de weg met daarop een grote pijl in de vorm van een opgestoken middelvinger. Voor sommige mensen is er ook nu geen plaats in de herberg.

Het wonder van Thierry

Vandaag steek ik een kaarsje op voor de zo zwaar twijfelende VVD en haar politiek leider in de dop Thierry Aartsen. Er staat weliswaar momenteel iemand anders aan het roer, maar met het vertrouwen van de eigen kiezers in de kelder kan dat onmogelijk lang duren. De partij smacht naar rechtse daden, lekker keihard knokken voor de middenklasse. Je hoeft maar te kijken om te weten dat je daarvoor beter bij Thierry kunt zijn.

De uitspraken over het binnenhalen van punten neem ik niet serieus. Het huidige kabinet komt niet verder dan flinke dingen roepen en vervolgens als een haas bakzeil halen. Als het op een dag toch maar besluit serieus te gaan regeren, schrikt iedereen in Nederland zich een hoedje. De middenklasse van Thierry is op het punt van met een kluitje richting riet worden geleid wel wat gewend, maar ook daar vallen uiteindelijk de schellen van de ogen. In het kielzog van gesneuvelde bezuinigingen verdwijnen ook alle beloofde voordeeltjes in de prullenbak. Dan maar een feestje vanwege het erelidmaatschap van Mark Rutte. Kinderhandjes laten zich snel vullen.

Mijn kaarsje is ondanks alles welgemeend. Wist ik veel dat de partij zo verschrikkelijk heeft geleden onder al die kabinetten uit het politieke midden. Begrijpelijk dat de deur voor Geert Wilders en zijn veertig rovers voorzichtig op een kiertje ging. Mark Rutte wilde er zelf liever niet te nauw bij betrokken zijn, maar hij schijnt zich wel te hebben ingespannen voor een goede opvolger te zorgen. En ik maar denken dat Geert dat toch weer wel op een elegante manier had weten te regelen. We zitten opgescheept met een kabinet dat het niet eens kan worden over de omgangsvormen binnen de coalitie en partijen die zonder hulp van Mark niks voor elkaar weten te krijgen. Zelfs de

oppositie vindt het steeds moeilijker nog een beetje gemotiveerd voor de dag te komen.

Thierry is van de stroming dat werk moet lonen en dat mensen die niet werken het rustig mogen voelen. In dat opzicht kan de huidige impasse mij niet lang genoeg duren. Ik kijk met schrik en beven uit naar het moment dat Thierry van zijn partij het groene licht krijgt. Thierry weet heus wel dat er mensen zijn die niet kunnen werken, maar dan moeten die mensen wel gepensioneerd zijn, of zich in een sterfbed bevinden. Eerder gaat de vlieger wat hem betreft niet op. Geef de luie Nederlander een vinger en hij gaat er gelijk met de hele hand vandoor.

Deze column begon ik met de verzuchting dat ik een kaarsje ging aansteken voor de VVD. Mag ik er nog een kaarsje van medeleven van maken? Niet dat iemand hierboven denkt dat ik om het wonder van Thierry vraag. Even wachten nog, als het gemaakt kan worden. Eerst mij veilig de pensioenhaven binnenloodsen. Dat de politieke chaos nog maar even alle effectieve besluitvorming in de wielen rijdt. Met het vooruitzicht van Thierry die zijn punten zit binnen te harken, hoor je mij niet klagen. Daarna mag hij zijn gang gaan en zich tijdens een partijcongres om de vingers bij af te likken tot spreekwoordelijke gezondene laten kronen. Misschien kan ik, tot het zover is, voor de zekerheid ook maar een kaarsje voor mezelf aansteken.

Potsierlijke trekjes

Om mezelf er later aan te kunnen herinneren, heb ik met een korte aantekening een knoop in mijn zakdoek gelegd: het is weer geen week van verstandige politici. Een PVV'er met een ongezonde belangstelling voor de vrouwenkleedkamer en de aanwezigheid daarin van zij-instromers, een lid van Nieuw Sociaal Contract die media wil gaan vertellen hoeveel tijd ze aan de Amelandse Sinterklaas mogen besteden, een BBB'er die onze publieke omroep beticht van het aanwakkeren van antisemitisme. Het kost me steeds minder tijd om na het wakker worden weer te weten waarom ik het besluit nam even onder te duiken.

Collega's van buiten de coalitie lopen rond met een lachje rond de lippen. Ze hebben het kabinet in de klem van de Eerste Kamer en spelen die kaart schaamteloos uit. Voor zolang het duurt, moet ik er meteen aan toevoegen. In maart 2027 komt de afrekening met de verkiezingen voor de Provinciale Staten en indirect de nieuwe senatoren. Dan is het afgelopen met lachen en kan op de valreep eindelijk serieus werk worden gemaakt van alle mooie rechtse plannen. Dan komt alsnog het noodrecht uit de kast, maakt Zwarte Piet een glorieuze comeback en gaat de publieke omroep met bekwame spoed in de uitverkoop. We hebben het zo gewild en dus kunnen we het zo krijgen.

In de marge van onze ellende ontdek ik nog iets om even vrolijk van te worden. Gevraagd naar de exacte datum van de verkiezingen, laat mijn chatbot weten dat hij het een belangrijk onderwerp vindt, maar dat hij er niks over mag zeggen. We zijn al zo diep gezonken, dat zelfs een chatbot het achterste van de tong niet meer durft te tonen. Hoe kunnen we ons nog troosten met de gedachte dat alles wel zal aflopen met de

spreekwoordelijke sisser? Dan maar op de ouderwetse manier, nam ik mezelf voor. Het antwoord bleek dus maart 2027 te zijn. Daarna nog enkele weken om een nieuwe Eerste Kamer te kiezen. Op rust in de politieke tent hoef ik voorlopig niet te rekenen. Voor een columnist telt zoiets als bestaanszekerheid.

Dries Roelvink heeft zich er in navolging van André van Duin voor uitgesproken Matthijs van Nieuwkerk weer toe te laten tot het televisiescherm. Misschien helpt het, want mijn geluid maakte de afgelopen jaren weinig indruk. Alleen Bridget Maasland blijft koppig volhouden, dat het geen bal uitmaakt of Matthijs zich wel of niet schuldig heeft gemaakt aan strafbare dingen. Ze wil gewoon dat hij zich nooit meer laat zien. Desnoods tegen de zin van André en Dries. Had Matthijs maar niet zo onaardig moeten reageren toen ze hem wilde meetronen naar de bezemkast. Uiteindelijk komt Boontje altijd om zijn loontje.

Aan de grenzen van Europa brokkelt de democratie in rap tempo af en in de Verenigde Staten maakt Donald Trump haast met het vestigen van zijn dictatuur. Waarschijnlijk mag ik het niet zo stellig zeggen, maar dat hoor ik dan wel. Politici die blijven doen alsof er niks aan de hand is met onze wereld, krijgen in mijn ogen steeds meer potsierlijke trekjes. Ik heb me vaak afgevraagd hoe het moet zijn geweest in de jaren dertig, toen het ondenkbare ook ineens akelig dichtbij kwam. Inmiddels krijg ik er een idee van.

Geest van matiging

Het kabinet koerst aan op maximaal twintig miljoen inwoners in 2050. Scherpe keuzes zijn nodig om dat doel te halen. Instroombeperkende keuzes, maar daarmee zijn we er niet, ben ik bang. Het gaat hard met de aanwas. Nog niet zo gek lang geleden zongen we over vijftien miljoen Nederlanders die zich niet de wetten lieten voorschrijven. Een dergelijke begripvolle houding kunnen we ons niet meer veroorloven, zal de uitkomst van een uitgebreide politieke discussie zijn. Wie roept om gratis kinderopvang, plaatst zichzelf in het beklagdenbankje. Wie informeert naar de prijzen van een bakfiets kan zich verzekerd weten van een goed gesprek. Of er iets niet duidelijk is gecommuniceerd door de overheid?

In mijn fantasie zie ik een nieuw soort ambtenaren met dreigende scharen op angstige klimaatdemonstranten en inburgeraars jagen. 'Het doet maar heel even pijn', is de gevleugelde uitspraak. Aanhangers van een Nederland voor de echte Nederlanders blijven vooralsnog buiten schot. Ik weet dat het mijn verwrongen verbeelding is, maar ook dat er een dunne lijn loopt tussen mogelijke realiteit en fictie. Het is niet de eerste keer dat een land naar het instrument van actieve bemoeienis grijpt om de bevolkingsgroei binnen de perken te houden.

De SGP wil werk maken van minder immigratie en meer woningen voor christelijke gezinnen. Dat mag natuurlijk, maar om meteen aan minister Marjolein Faber te vragen hoe ze het eerste voor elkaar gaat krijgen, is niet aardig. Niet op de nuchtere maag van de minister. Niet nu ze toch al de hete adem van Geert Wilders in haar nek voelt.

De woordvoerder van de SGP roept op tot een 'gezond aanmoedigend gezinsbeleid'. Ik weet niet of ik het naadje van

die gereformeerde kous wel wil kennen. Als religieuze hardliners op die manier beginnen, draait het altijd uit op een heer des huizes achter de krant en moeder de vrouw vol blijde verwachting achter het fornuis. Geen televisie op zondag, want zondag is de dag van die heer. Natuurlijk wel alleen in het geval van een huwelijk, of anders heel ruim van tevoren. Er schijnen al geheime plannen te zijn met gebieden die als eerste in aanmerking komen voor het toevoegen aan de bijbelgordel. Gebieden die met stip in aanmerking komen voor extra woningbouw en uitdrijving. Vroeger zou ik zulke geruchten met een korrel zou hebben genomen. Inmiddels houd ik met het ondenkbare rekening.

Partijen die tegengas geven, krijgen de gereformeerde wind frontaal in het gezicht. Of die partijen dan helemaal geen bovengrens willen als het gaat om de instroom. Niemand reageert met de opmerking dat de woordvoerder van de SGP beter op de eigen instroom kan letten. Zoiets mag in de arena van de politiek niet gezegd worden. Daarom doe ik het maar. De grap is te leuk om verloren te laten gaan.

Er zijn debatten die al op voorhand tot mislukken zijn gedoemd. Na tien minuten inzoomen op sturing van demografische ontwikkelingen, weet ik al dat het een dag gaat worden van een hoop geblaat en weinig wol. De geest van matiging is gewillig, maar het vlees zwak. Zeker op zondag, na het uitzitten van een lange preek over echtelijke plichten. Er moet echt iets aan de bevolkingsgroei gedaan worden, zal de conclusie zijn, waarmee alle parlementariërs veilig terug kunnen koppelen naar de eigen achterban. De manier waarop is een kwestie van vrije interpretatie.

Mooi en respectvol

Het was toch wel een bijzonder moment om te vernemen dat het boren naar gas in Groningen van het kabinet gewoon door mag gaan. Was er dan niet afgesproken daarmee te stoppen? Compleet met plechtige handtekeningen en beton in boorschachten nog wel. Jazeker, maar volgens minister Sophie Hermans had die afspraak alleen betrekking op het grote veld en niet op alle kleinere veldjes. Fijn dat ze de naïeve Groningers nog in missionaire staat tijdens een mooi en respectvol gesprek bij mocht praten. Geen 1 april, toch bij de neus genomen. Ook dat hoort bij de nieuwe stijl van besturen.

De andere politieke partijen laten de Groningse bevolking vooralsnog zwaar in de steek. Er lopen onderhandelingen over het aanpassen van de diverse begrotingen. Iedereen heeft wel iets op het verlanglijstje staan en maar weinig politici willen mooie vooruitzichten bederven door uitgerekend nu te beginnen over het vertrouwen van burgers. Zelfs de heilige Pieter en zijn geroepen apostelen hebben even geen zin in nog meer gedoe op de drempel van het nieuwe jaar. Misschien ligt het eraan dat ze in Den Haag goede voornemens hebben gemaakt. Geen lelijke dingen over elkaar zeggen, lekker streng zijn tegen mensen die zich toch niet kunnen weren, dankbaar zijn voor meevallers en extra gas voor in de buffers.

In Syrië trekken rebellen inmiddels van alle kanten op richting de hoofdstad Damascus. Vroeger zou de president onmiddellijk een blik gifgas hebben opengetrokken, maar ook daar schijnt de worm er een beetje in te zitten. Minister Marjolein Faber wil niet uitsluiten dat er tijdelijk wat meer vluchtelingen onze kant op zullen komen, maar verder gaat haar

goede hart niet. Zodra de zaak weer kalm is, moet iedereen terug om te gaan helpen bij de opbouw van het verwoeste land.

Het Roemeense grondwettelijke hof heeft de complete uitslag van de presidentsverkiezingen naar de prullenbak verwezen. Het resultaat viel tegen en soms moet je dan je toevlucht nemen tot creatieve vormen van boekhouding. In het belang van de democratie en van Oekraïne. De gedoodverfde winnaar is bevriend met de Russische president en dat kunnen we er in Europa nu even niet bij hebben. Het is al erg genoeg dat overal waar we kijken rechtse schuinsmarcheerders aan de macht komen. 'Es war sowas wie Anstand und es brennt in mir', hoor ik in gedachten iemand haar eigen nummer bewerken.

Mijn commentaar op een bericht dat premier Dick Schoof op Instagram plaatste, leverde een paar positieve reacties op. Verder is het stil gebleven. De premier zelf wil liever niks zeggen over de uitbraak van racisme in de eigen gelederen en niemand kondigt aan mij wel eens even tot de orde te komen roepen. Schrijvers zeggen tegenwoordig om de haverklap bedreigd te worden, maar ook in dat opzicht neemt geen mens me serieus. Zolang ik de vrijheid heb om te zeggen wat ik kwijt wil, vind ik het prima. De ambitie laat ik over aan anderen, die zich dagelijks verdringen bij talkshowtafels om mooi en respectvol hun licht te laten schijnen. Zij moeten er nog van groeien, denk ik dan in een opwelling van sympathie. Zelf kan ik leven met een onsje minder. Heel veel onsjes minder om eerlijk te zijn. Eigenlijk ben ik er geen voorstander van, maar misschien moet ik dat goede voornemen in het nieuwe jaar toch eens oppakken. Allemaal de beste wensen.

Oorwurm

Op het einde van 2024 moeten nog enkele losse eindjes worden weggewerkt. Er is deze keer geen verkiezing van het woord van het jaar en in Syrië hebben rebellen inderdaad hele korte metten gemaakt met de zittende dictator. Rusland spreekt over een 'legitieme oppositie'. In diplomatentaal wil dat zeggen dat ze er genoeg hebben van de slapjanus die het land eerder nog zo enthousiast steunde. Waar het grootste deel van het Syrische leger zelf uithangt? Waarschijnlijk in Oekraïne om Rusland te bedanken voor de geboden steun.

De wedstrijd voor het woord van het jaar ging niet door, omdat er te fanatiek voor en tegen bepaalde voorstellen werd geageerd. Daarmee moet je bij de medewerkers van het woordenboek niet aankomen. Dan gaat er vette streep door het hele idee en kiezen ze zelf wel een woord om als een soort nepkoning op de troon te plaatsen. 'Polarisatie' is het geworden. Niet echt nieuw, maar volgens de jury wel een treffende typering van de huidige tijd. Wees er gelukkig mee, zou ik zeggen. Volgend jaar komt er wellicht een nieuwe kans.

Aantredend president Donald Trump spreekt sinds zijn verschijnen bij de heropende Parijse kathedraal Notre-Dame opvallend verstandige taal. Rusland was gewoon klaar met die Syrische clown en de waanzinnige oorlog in Oekraïne had nooit mogen beginnen. Samen met zijn vriend Vladimir Poetin wil Donald zo snel mogelijk een einde maken aan het verspillen van levens. Lang zal de ervaring van de rede niet duren, maar zo tegen de kerstdagen is het toch een boodschap die veel mensen zal aanspreken. Vrede sluiten, de wapens weer opbergen en praten over zaken die zwaar op de maag liggen: vreemd dat niemand eerder op het idee is gekomen. Veel beter toch dan het

nucleaire geraaskal van de Russische hotemetoot van Buitenlandse Zaken.

De mannen van het programma 'Even tot hier' hebben minister Marjolein Faber de genadeklap gegeven door haar op te zadelen met een eigen lied. De oorwurm 'Daar is Fabertje' ligt goed in het gehoor, laat zich met geen mogelijkheid nog uit het hoofd verdrijven en staat er garant voor, dat iedereen bij haar verschijnen lachend onderuit gaat. Deze klap te boven komen is onmogelijk. Mijn advies luidt het niet eens meer te proberen. Als zelfs de door haar zo gehate vluchtelingen zingend het land betreden, kan ze alleen nog heel snel een goed heenkomen zoeken.

Met de strekking van het nummer ben ik het wel eens. Ik schreef al voor haar aantreden als minister dat Marjolein niet bepaald een parel aan de kroon zou zijn. Tegen het haar afzagen bij de enkels heb ik dan ook niet zoveel bezwaren. Had ze maar moeten nadenken, voordat ze haar vingers in de lucht stak om dingen te beloven die ze niet kon waarmaken.

Zielig vind ik het echter wel voor alle kinderen die opgescheept zitten met dezelfde naam en die vanaf nu elke schooldag worden getrakteerd op een koor van zingende klasgenootjes. De bedenkers van de lofzang op Marjolein hebben zich niet gerealiseerd hoeveel onbedoelde slachtoffers hun stunt zou gaan kosten. Ik weet niet hoeveel al is uitgegeven aan het bestrijden van pesten in de klas, maar wel dat het weggegooid geld is geweest. Kinderen zijn creatief genoeg om, bij gebrek aan een Faber, de tekst van het nummer wat aan te passen.

Ongerust

Als iemand het nodig vindt een bruidsmodezaak op te blazen, dan is het huwelijk vermoedelijk niet geworden wat die iemand zich ervan had voorgesteld. De teller van het aantal slachtoffers staat inmiddels op zes. Dan wilde iemand echt een punt maken, stel ik me zo voor. Je schuift ergens niet een soort atoombom door de brievenbus, omdat er te veel of juist te weinig haakjes aan de gekochte feestjurk zaten. Normale mensen zouden dat niet doen en ik ook niet. Het is tekenend voor deze tijd, dat anderen er kennelijk minder moeite mee hebben. Lontjes zijn kort en wie zich bekocht voelt, deinst er niet voor terug dat duidelijk kenbaar te maken.

Eigenlijk mag ik deze column helemaal niet schrijven. Het vlees is gewillig, maar ook zwak. Ik heb plechtig aangekondigd mezelf een paar maanden rust te gunnen om de pijnlijke polsen en tintelende vingers te laten genezen. Na elke terugval neem ik me vast voor dat het de laatste keer was. Deze keer ook. We zien elkaar in het nieuwe jaar, laat ik dan weten. Als er tenminste niet weer iets gebeurt waar ik hoognodig iets van moet zeggen. Omdat anders anderen het gras voor mijn voeten wegmaaïen en ik dat heel erg zou vinden.

Aan de ander kant: het kan natuurlijk altijd erger. Syrië was afgelopen week pas echt de sigaar. Daar kan ik met een paar pijnlijke handen en soms wat benauwdheid niet tegenop. Eerst werd de tent overgenomen door een paar heethoofden in terreinwagentjes en vervolgens had Israël er nog geen dag voor nodig om de totale defensie terug te brengen tot nul. Is dat om te lachen? We kunnen hopen, maar ik ben bang dat het uit gaat draaien op een teleurstelling. Terreurgroepen floreren op de

puinhopen van de chaos en aan chaos hebben de inwoners van Syrië momenteel geen gebrek.

Om het gevaar te bezweren heeft iedereen de mond vol van de vrijheid die na vijftig jaar dictatuur is aangebroken. Ik heb niet nageteld of het klopt. In elk geval niet hinten op de mogelijkheid van een bittere pil, die we door de strot krijgen geduwd. Vooruitlopend op het aanbreken van een mooie toekomst voor het geplaagde land, zijn we in Europa alvast plannen aan het maken voor het terugsturen van de vluchtelingen. Duitsland loopt voorop, want daar hopen de gematigde partijen op een wonder bij de komende parlementsverkiezingen. Het is zo opportunistisch, dat zelfs onze minister voor Asiel en Migratie iets heeft van: 'Ja doe, daar waag ik me niet aan.'

Wat het nieuwe jaar gaat brengen, is onzeker. Ik merk wel aan mezelf dat ik voor het eerst in mijn leven ongerust ben. Er zitten tegenwoordig wel heel veel idioten aan de touwtjes te trekken. Te veel ondergewaardeerde groeperingen azen op het grijpen van hun kans. Het gevaar dat ergens het lont in het kruitvat gaat, wordt er op die manier niet kleiner op. In het begin van de twintigste eeuw begon het allemaal ook heel bescheiden. Het ene moment denk je veilig en wel achter de dikke muren van Fort Europa te zitten, het volgende moment eindig je tegen alle verwachtingen in als een bruidsmodezaak in volle vlucht. Een beetje voorzichtig over de drempel dus. Geniet met mate van het vuurwerk.